

Kedves testvéreim a Krisztusba vetett hit által!

A református bibliaolvasó kalauz szerint az Apostolok cselekedeteiről írott könyv egy ideje a napi ige. E hétvége igéi és még a holnapi ige Péter apostol és Kornéliusz, a pogány százados történetével foglalkoznak. Érdemes Kornéliusszal alaposabban foglalkoznunk!

Katona volt, de kegyes. Ritka madár az ilyen. A legtöbb katonát és hatalommal bíró fegyveres egyenruhást életében megkísérti, hogy a közjóért, igazságért, hazáért való küzdelemben átlépjék a tisztesség határvonalát és erőszakosokká váljanak. Kornéliusz nem ilyen volt.

Istenfélő volt. De nem babonás módon, hanem komoly vallásgyakorlattal. Pedig a hadviselés inkább a babonás hitnek szokott kedvezni. Erős jellemnek kellett lennie így kisebbségi hittel élni.

Az egész háznépének jó híre volt. Ezt is kevés ember mondhatja el... Irigykedünk rá...

Alamizsnálkodott, vagyis nyitott volt a szíve idegen rászorulóknak segíteni. Ez máig a keresztyének egyik jellemzője kell, hogy legyen.

És szüntelen imádkozott, vagyis állhatatosan, rendszeresen, teljes szívvel. Ez is a derék hívő emberek ismérve.

Őrá igazán elmondhatjuk, hogy egy igazi erkölcsös ember volt, aki korának igényes vallását, a zsidó vallást megismerve igazi istenfélőként élt. Kockáztatva ezzel még az állását is.

Mármost ennek a Kornéliusznak egyszer látomása volt. Egy fantasztikus istenélménye. Megjelent neki Isten angyala. És az angyal megdicsérte őt a kegyes életéért. De nem úgy, hogy ezért Isten gazdagsággal, vagy más módon ajándékozza meg, hanem úgy, hogy mivel tud az Isten a te kegyes életedről, ezért tedd ezt és ezt! A kegyesség jutalma Istentől adott feladat elvégzése lett.

Tanulságos. A kegyes életből nem az következett, hogy Isten bővülkődéssel áldotta meg Kornéliuszt, hanem azzal, hogy az istenkeresése, vagy, ha úgy tetszik: Isten akaratának keresése miatt Isten azzal jutalmazta, hogy különös feladatot kapott, ami által különös kijelentéshez juthatott. A bibliai történetet tovább olvasva aztán megtudjuk, hogy ez a különös kijelentés egyrészt a Jézus Krisztusról szóló örömmüzenet volt, másrészt viszont az is, hogy ez az ember pogány, vagyis nem zsidó létére megtudhatta: a jézusi vallás értelmében nincsen hátratétele a pogányoknak Isten uralmában. Ez akkoriban bomba hír volt, gyakorlatilag a legtöbbször csak évtizedek alatt eszméltek rá az első zsidó keresztyének ennek az igazságára.

Valamit azonban szeretnék még ehhez az üzenethez hozzátenni, mármint ahhoz, hogy Kornéliusz különös kijelentéshez jutott. És pedig azt, hogy nem az angyal által kapott teológiai megvilágosodást, oktatást, hanem az angyal csak elirányította egy megfelelő emberhez, Péterhez, aki közvetíteni tudta Isten akaratát. Ez azért fontos üzenet, mert bár Isten adhat különös kijelentést álomban is akár, vagy angyalokon keresztül is, de azért mindmáig a leggyakrabban úgy kedves előtte, hogy embereken keresztül történjen meg ez. És ez az egyház egyik titka, hiszen akik itt vagyunk, itt éppen ezt gyakoroljuk, ebben a

vallásgyakorlatában élünk. Hisszük, hogy Isten az igehirdetőn keresztül lelki, igei táplálékot kínál. Hisszük, hogy a gyülekezeti tagok hite által a saját hitünk is épülhet. Hisszük, hogy egyes gyülekezeti tagok prófétai szóval is szólhatnak hozzánk, vagyis konkrét helyzetben konkrétan megmondják Isten akaratát. Ezzel a mi egyházi és gyülekezeti hitünkkel ellentétben viszont rengeteg ember, aki a maga módján vallásos, várja, hogy Isten az emberek kihagyásával adjon nekik istenélményt. Kényelmes álláspont. E szó szoros értelmében álláspont. Isten megadhatja persze ezt a kegyelmet, hogy különös csodákon keresztül nyilatkoztassa ki magát, vagy az ő akaratát, de hitfejlődés ebből ritkán szokott származni. Például a Niagara zuhatagnál álmélkodhat valaki a teremő Istenen, de ettől még aligha lesz rendesebb ember, hitében érettebb. Viszont azzal, hogy mi hétről hétre nyitott szemmel és füllel figyelünk nem csak Isten ígéjére, a Bibliára, hanem a hittestvéreinkre is, ezzel igen nagy a valószínűsége annak, hogy Isten hitfejlődést teremt és különleges kijelentéseket ad.

Na, de térjünk vissza oda, hogy Isten látomást adott Kornéliusznak, a kegyes vallásos embernek, hogy általa feladatot kapjon, s a hite növekedjék, illetve beérjen.

Kedves testvéreim! Isten a mostani presbiterválasztásnál is azokat, akik a kegyességükkel a gyülekezet számára komoly hitéletéről tesznek tanúbizonyságot, arra hívja el, hogy emberi elhívással, mármint az egyház presbiterré választási elhívásával feladatokat kapjanak. Kornéliusz egykor hite teljességét úgy élte át, hogy feladatot kapott egy tanítvánnyal találkozni, s később derült csak ki, hogy ez által Jézusról tanulni is elhívott. Ez ma is így van a presbiterválasztásnál. A presbiteri elhívás által a presbiterek olyan feladatokat kell, hogy megvalósítsanak, ami által a hitük mélyül és életük áldottabb lesz.

Testvéreim! Az egyházjog értelmében szükséges minimum 3 új presbitert választanunk azok mellé a presbitereink mellé, akikről tudjuk, hogy a korábbi presbiteri 6 éves ciklusuk után a következő 6 évet is vállalják. Ha a választási bizottság felkereséseire a jelöltek egymás után alázatosan elutasítják a felkérést, és nem tudunk felállítani egy minimum 7 tagú presbitériumot mellette 1 tag pótpresbiterrel, akkor gyülekezetünk önálló jogi státuszát az országos református egyház meg fogja szüntetni. Létkérdés tehát, hogy legalább 7 + 1 jelöltünk legyen! Ezek a jelöltek kornéliuszi értelemben kegyes, istenfélő emberek kell, hogy legyenek. Ne felejtjük: a régi presbiterek mellé minimum 3 új olyan tagot is kell még a jelöltlistára felvennünk, akik hajlandók Isten különös elhívására is igent mondani.

Isten áldása legyen ehhez rajtunk! Ámen.